
Vinkenbaanmedewerkers gevraagd

René Wanders

Al vanaf oudsher zijn in Nederland vinkenbanen aanwezig, vooral in de duinstreek, om de vogels te vangen die in de herfst van Scandinavië, langs de Nederlandse kust, naar het zuiden trekken.

Alleen is er wel veel veranderd m.b.t. het lot van de vogels, als we vroeger met nu vergelijken. Tot het begin van deze eeuw werden de gevangen vogels meest gedood om op te eten of verhandeld als kooivogel.

Nu, na het invoeren van de Vogelwet, worden de vogels nog wel steeds gevangen, maar krijgen daarna een ring van het trekstation te Heteren om één van de poten en worden dan weer "genummerd" vrijgelaten. Doordat sommige van deze vogels weer worden teruggevonden zijn we over sommige soorten al heel wat te weten gekomen over trekwegen, overwinteringsgebied en leeftijd.

Zo wordt het oude vinkersvak nu aangewend voor een nuttig doel. De Stichting Vogelringstation Meyendel zoekt nu mensen, die zich willen inzetten voor het instandhouden van de vinkenbaan in Meyendel door één ochtend in de week in de herfst op de baan te helpen, het liefst een door-de-weekse dag en daarnaast allerlei werkjes te doen als baanonderhoud, netten repareren, onderhoud van de beplantingen etc. Tevens vraagt de Stichting nog een jaarlijkse kleine financiële bijdrage. Degenen die hiervoor voelen kunnen contact opnemen met mij zodat ik e.e.a. nog eens kan toelichten.

René Wanders
Boekhorstlaan 9
2215 AX Voorhout
tel:02522-32742 (liefst overdag).

Uileballen en veren gevraagd

Schoolkinderen die in groepsverband het Jan Verwey Natuurcentrum bezoeken, krijgen vaak als opdracht het uitpluizen van uileballen. Ze vinden dit heel leuk en interessant werk. Helaas is het aantal uileballen nog zeer gering, de laatste jaren waren er niet veel te vinden. Ho-

pelijk wordt 1991 een goed uileballenjaar. Ook kunnen we veren goed gebruiken. Een en ander (alle beetjes helpen) kan bezorgd worden bij: Mevr. T. Bom-Bosland, Lijnbaanweg 26 en Mevr. R. Alkemade-Verkade, Lijnbaanweg 33a.

Gezien

Anca Meyknecht

I.

Op een blad van een struik zag ik een prachtige grote vlieg, groter dan een bromvlieg, het achterlijf geel-zwart. "Dat zoeken we op" dacht ik.

Los daarvan scheidte ik uit een sloot wat kroos. Ik dacht dat het kroosvaren was en wilde dat thuis in een bak bestuderen; 't zou vuurrood worden. Dat lukte niet, noch in de sloot noch in de bak, maar in de bak zag ik iets anders. Het kroos was verdwenen, er lag zwarte drab op de bodem en daarover kropen grijzige larven met een staart recht omhoog en met die staart trokken ze 'n trechtertje in het wateroppervlak. Ze liepen vlot rond en bij "gevaar" trokken ze hun staart in.

"Dat zoeken we op" dacht ik en zo bleek de cirkel bijna rond. De grote vlieg was een blinde bij (ook wel slijkvlieg of moddervlieg genaamd) en het grijze kruipertje haar kind, een larve met de (bij-)naam rattestaart of rotje. Dat "bijna" slaat op het feit dat ik noch het ei noch de pop gezien heb.

II.

Op een mooie zomerdag lag ik languit in mijn tuin. Een langpootmug daalde neer in het gras. perste een dikke druppel uit en vloog een halve meter verder op een hekje, toen nog iets verder op een plant. Drie minuten later daalde er een andere langpootmug op de druppel in het gras, na vijf tellen vliegt hij op exact het zelfde plekje op het hekje en na een tel op de andere langpootmug. Toen volgden de bruidsdagen.

ZWEEFVLIEGLARVE
(RATTESTAARTLARVE)
(ERISTALIS)

ZWEEFVLIEG - IMAGO
(ERISTALIS)

